

POBŘEŽNÍ MOKŘINY, SUSSEX,
SVATOJÁNSKÁ NOC, ČERVEN 1648

Na šedivé obloze se temně rýsoval kostel, zvonice se ztrácela na pozadí mraků. Mladá žena slyšela tichý šramot oblázků v nastupujícím přílivu, šumění vody rozlévající se po břehu a se sykotem se vracející zpátky do moře.

Léto dosáhlo rozpuku, nastala doba slunovratu, vrchol roku. Ač byla teplá noc, ženu mrazilo, neboť přišla na setkání s duchem. Této noci ožívají mrtví, dnes a o svátcích všech svatých. Nevěřila ale, že by jejího násilnického, opileckého manžela ochraňoval nějaký světec. Nedovedla si představit andělské oči, střežící jeho vrávoravý krok od moře do krčmy a zase zpátky. Netušila, jestli utekl, zemřel nebo skončil jako námořník u flotily vzbouřenců, která zradila krále a nyní se plaví pod povstaleckou vlajkou parlamentu. Jestli dnes v noci potká jeho ducha, pozná najoistě, že je mrtvý, bude se moci prohlásit za vdovu a považovat se za svobodnou. Pokud se utopil, duch jistě přijde, nasáklý vodou, bude z něj crčel za dnešní světlé letní noci, kdy se na západě rýsuje nažloutlá zář slunce, bránícího se pořádně zapadnout. V této úplňkové svatojánské noci bylo všechno nemístné a nepatřičné. Slunce nezašlo za obzor, trůn se kymácel, svět se ocitl vzhůru nohama. Krále věznili, moc třímali vzbouřenci a na nebi visel bledý měsíc, bílý jako lebka mezi cáry šedých mraků.

Pomyslela si, že jestli se střetne s manželovým duchem, jestli k ní připluje jako mořská mlha skrz tmavé tisy, bude zase šťastná jako dívka. Pokud se utopil, je volná. Stal-li se z něj oživlý mrtvý, jistě ho spatří, má přece dar vidění, stejně jako její matka i bába, jako celé generace žen v jejím rodě, který tu žil odedávna, na přílivovém území anglosaského pobřeží.

V předdvoří kostela stály staré lavice, vyrobené z pokrivených lodních trámů. Přitáhla si šál k tělu a usedla. Čekala, až měsíc, skrývající se za táhnoucími se mraky, vystoupá nad střechu kostela. Opřela se o studené kameny. Bylo jí dvacet sedm let a unavená byla jako šedesátiletá stařena. Víčka jí klesla, začala klimbat.

Probral ji skřípot vrátek na hřbitov a spěšné kroky na oblázkové stezce. Rychle se vyškrobala na nohy. Nečekala, že se manželův duch dostaví tak brzo – za života chodil vždycky pozdě –, ale pokud přišel, musí s ním promluvit. Dech se jí úžil napětím, vyšla od kostela, dodávala si odvalu čelit přízraku, který se k ní blíží ze tmy hřbitova, nesený ševelicím vánkem nastupujícího moře. Cítila ve vzduchu sůl, vnímala, jak se duch blíží, nasáklý mořskou vodou, nejspíš za sebou táhne chaluhy – a pak se zpoza rohu vynořil mladý muž. Spatřil její popelavou tvář, zarazil se, couvl a vyjel: „Bůh mě ochraňuj! Jsi z tohoto světa, nebo ne? Mluv!“

V šoku ze sebe nedovedla vypravit ani hlásku. Stála jako solný sloup a zírala na něj, pokoušela se prohlédnout skrz přízračnou postavu, mhouřila oči, snažila se nasadit dar nadpozemského vidění. Možná patřil k nemrtvým, neutopeným, neoběšeným, oživlým pod svatojánským měsícem, v noci, jež jim patřila. Byl hezký jako princ z pohádky, dlouhé tmavé vlasy svázané v týle, v bledé tváři temné oči. Za zády si vrazila palce mezi prsty, udělala znamení kříže, jedinou obranu, aby ji nesvedl, neunesl a nezlomil jí srdce, tenhle mladý pán z jiné říše, z jiného světa.